

TARTALOM: *Dr. M. Gy.*: Meghalt Kánter Károly. — *Dr. Mátrai Gyula*: Az Ige testté lőn. — *Lovich Ilonka*: Pillanat az örökkévalóságból. — *Dr. Babura László*: Jézus a jászolban. (Elmélkedés.) — *Schioppa Lőrinc* justinianopoliszi érsek, pápai nuncius beszéde az Eucharisztikus kongresszuson. — *P. Bernhard Zsigmond S. J.*: Az Eucharisztia a hit titka. — *Dr. Rott Nándor* veszprémi püspök: Az eucharisztikus élet a katolikus megújulás szempontjából. — *Mary*: A kis Jézus magas trónján. — Krónika. — Oltáregyesületi élet. — Irodalom.

Az «Örökimádás» m. t. munkatársainak és olvasóinak áldásos boldog újévet kíván az «Örökimádás» szerkesztője és kiadóhivatala.

Lapunk egyelőre háromhavonként jelenik meg. Előfizetési ára egy évre 22 K, egy példány ára 6 K. Az előfizetés mindig a kiadóhivatal címére küldendő: *Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.*

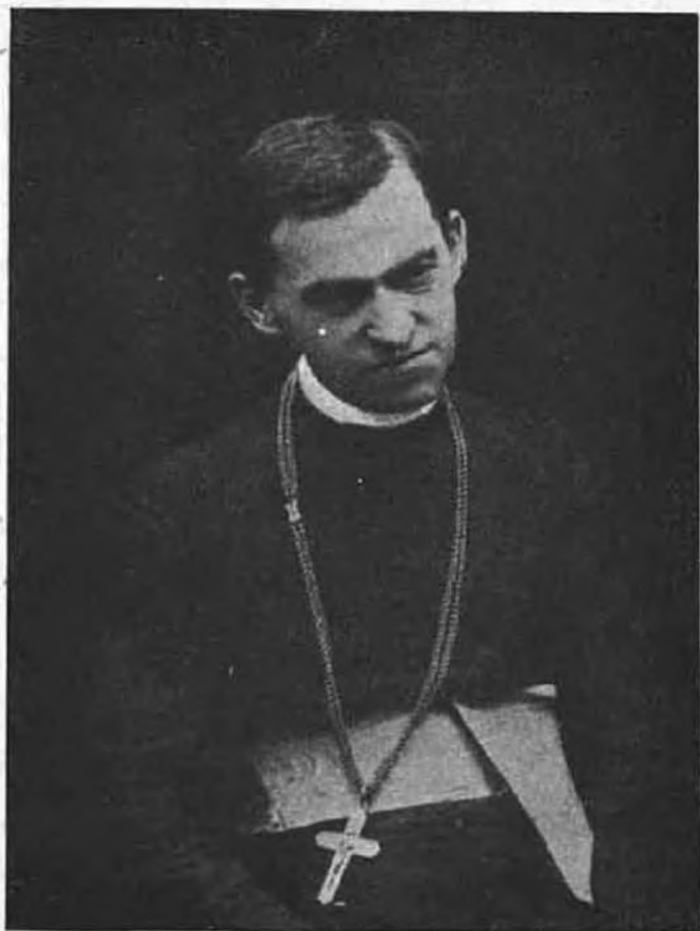
A budapesti Orsz. Közp. Oltáregyesület irodájában (IX. ker., Üllői-út 77. szám) kapható:

I. Felnőttek részére:

Örökimádás régi évfolyamok, ára à	25.— kor.
Az Oltáregyesület félszázados története	20.— «
Oltáregyleti útmutató (a szervezésre)	18.— «
« vezérkönyv (magyar, német, tót nyelven) ...	10.— «
« felvételi füzet (magyar, német, tót nyelven) ...	—,60 «
« oxidált érem	40.— «

II. Gyermek részére:

Jézusom, örömöm 1916 és 1917-es évfolyam à	25.— kor.
Kis Örökimádás imakönyv	10.— «
Fehér lilium (a tisztaság erényéről)	1.— «
Pápai áldás levelező-lap	—,40 «
Eucharisztikus gyermekszövetségi zászló levelezőlap	3.— «

Meghalt Kánter Károly.

AZ EUCHARISZTIA zászlótartója, a központi Oltáregyesület országos igazgatója, a magyar katolikus egyház eucharisztikus életének vezére, Kánter Károly lelke elszállott az égbe. Elment Jézusához, akit oly nagyon szeretett, akiért oly buzgón fáradt, dolgozott, hogy elvegye jutalmát, hogy az igazságos Birótól megkapja a dicsőség koronáját.

égből; az Ő méhe áldott gyümölcseként jelenik meg a testté lett Ige a betlehemi szent éjjel csendjében. Nem félelmes hatalommal jön. «Princeps pacis», a békesség fejedelme Ő. Heroldjai, az angyalok, erről énekelnek a betlehemi mezőkön: «In terra pax hominibus, bonae voluntatis», békesség a földön a jóakarátú embereknek. És akiknek lelkén előmlik ez a béke, leborulnak Előtte, a szívük hódolva dobogja: «Benedictus qui venit in nomine Domini», áldott, ki az Ur nevében jön. Valóban Benne megáldatnak a föld minden nemzetségei. *A betlehemi Kisdédben megdicsőül az egész emberiség.* A kis Jézusban az Isten egyesül az Ő képmásával, az emberrel; távol tart tőle minden bűnhomályt s reaszórja az Istenfiúság gazdag dicsőségét. Az új Ádám-ból a mindenható Isten felsége és nagysága árad ki az emberiségre. Épen ezért azt is elmondhatjuk Róla, *hogy Benne megdicsőül az Isten.* A betlehemi Kisdéd beleírja az emberek szívébe, hogy az Isten a szeretet. S ez új evangelium új istenimádást, új istendicséretet teremt; azok helyébe, kik Istent félelemmel és réttegással *szolgálták*, most új emberek jönnek, akik Istent *gyermekelként* szeretetben s így valóban lélekben és igazságban *imádják.*

Közel jött hozzánk az Isten és miköztünk lakozék. Betlehemben, Egiptomban, Názáretben, Judea és Galilea városai és falvaiban 33 esztendőn át járt-kelt, lakott az emberek között. Azután megint a betlehemi alázatos egyszerűség elrejtettsége után kívánczozott; Betlehemmé tette hát a katolikus templomot, megalapítván a legfelségesebb Oltáriszentséget és ott él újra alázatos, elrejtett életet. *A Szentség-tartó edény: a világ végéig köztünk maradó betlehemi jászol.* Boruljunk le körülötte szűz Mária és szent József szeretetével, a pásztorok egyszerűségével és a napkeleti bölcsek mélyhitű imádatával. Nyissuk meg Előtte szívünket, hadd szórja tele az Ő édes áldó keze vigasztalással, erővel, kitartással. Ne legyünk rideg betlehemiék, akik nem tudják a kisdéd Jézust méltó hajlékkal ellátni; ne legyünk oktalan jordánmentiek, akik a közöttük álló Messiást nem tudják fölismerni és szavait megérteni; legyen az eucharisztikus Betlehem az új évben legfőbb gondunk, szeretetünk, ragaszkodásunk tárgya. *Legyen eucharisztikus ez évben Urangyalánk!* Amikor imádkozzuk: «és az Ige testté lön és miköztünk lakozék», a szívünkben gyuljon ki hozzá: «Dicsértessék és áldassék most és mindörökké a legfelségesebb Oltáriszentségben».

Dr. Mátrai Gyula.

PILLANAT AZ ÖRÖKÉVALÓSÁGBÓL.

Nem ért meg senki... Jövök csendesen.
Néma imádást rejtő homlokom
H padra hosszan, hosszan ráteszem.

Hz ottárnál egy kicsi lámpa.
Hagy ablakívek beragyognak
H halk, megihletett homályba.

Hz ajtóra, hogy zajjal ne csukódjék,
Égyen szorítom rá a kezemet.
Megyek. — De bennem égig csap a hála.

Itt... Itt megértének.

Lovich Ilonka.

Jézus a jászolban.

(Elmélkedés.)

ASSISI kedves szentjénck köszönhetjük a betlehemi jászolok fölállításának szokását. Azóta a művészek ezrei versenyeztek e téren s az ember szeme alig tud betelni azokkal a művészi remek alkotásokkal, melyeket a müncheni Nationalmuseum Krippensammlung-jában látni. Egy tiszteletreméltó mutatóvány ebből nálunk is látható a budai Jó Pásztor-intézetben San Marco herceg bőkezűségéből. De mind e remek alkotások csak a külsőt rögzítették meg. Mi azért — ellenkezőleg — nézzünk a betlehemi Kisded szentséges lelkébe és iparkodjunk gondolatait, érzelmeit magunk elé állítani.

I. Mit gondolt ő az ő mennyei Atyjáról? A betlehemi Kisded szemét nem határolja a szűk istálló; ő belenéz a végtelenségbe, ő látja az Istent. Látja most emberi szemmel is és így nézve őt, azt a legfőbb Lényt, azt a legfőbb urat látja benne, akinek akaratát teljesítenie kell. Ez az ő első gondolata: *A könyvben főleg felőlem van írva, hogy a te akaratodat cselekedjem, Istenem!* (Zs. 39, 8.) Isten szent akaratára volt a megtestesülés s ime, az örök Ige teljesíti azt. Végtelen áldozatról van szó, emberfölötti kínok és szenvedések eltűréséről és végre a legborzalmasabb halálról, mit ember valaha elszenvedett. De a Kisded egyre énekli: «Hogy a te akaratodat cselekedjem, Istenem!» S teszi ezt azért, hogy engeszteljen. Ez az ő másik gondolata. Kell engesztelnie, mert különben örökre zárva marad az ég. A betlehemi Kisded egész teljességében fogja föl a bűn rettenetes voltát: senki sem úgy, mint ő. Ónsúlya nyomja az ő kis-Szívét. Azért dobog oly hevesen. S minden dobbanása azt mondja: Engesztelés! Hacsak kis emberi érzés is van bennünk, szívleljük meg ezt a kettős gondolatot. Isten Fia azért is lett emberré, hogy azt beleégesse lelkünkbe. Isten akaratára mindegyikünkre az az élet-

hívás, melybe állított. Szabad-e akkor kényeskednünk amaz áldozatok láttára, melyeket hívásunk tőlünk megkövetel? És Isten elvárja tőlünk is, hogy őt engeszteljük. Szabad-e akkor fáznunk az önmegtagadástól, az erénygyakorlatoktól?

II. Mit gondolt ő Máriáról és szent Józsefről? A barlang zordon-ságából kellemesen válnak ki Mária és József. A ridegségben ők meleg, a közönyösségben ők résztvevő, szerető szívek s a bűnös emberiség sötét áradataiban ők tiszta, fényes, világító lelkek. Mindketten liliomot tartanak kezükben s ennek ragyogása a legkedvesebb panoráma annak a Kisdednek. És mindkettőnek tiszta szeretet ég a szívében s ez a legnagyobb gyönyörűsége az isteni Kisdednek. Tiszta szívek és szerető lelkek, azért oly kedvesek az ő szemében. Hisz ő e kettőt fogja hirdetni. Liliom és lángoló tűzszlop lesznek az ő cimere. S mikor beletekint a jövő századokba és látja a szüzek és vértanúk hosszú sorait, örömtől repes kicsi Szíve és könybe lábad tiszta szeme. Sírd csak, ó Kisded, ezeket a könyveket, hisz örömkönyvek! Hamar ki fognak fogyni és neked csak keserű könnyeid lesznek mindvégig, melyeket a tisztátalanság és a szeretetlenség bűnei fognak nem is szemedből csupán, hanem lelkedből kifacsarni! Az a Kisded engem is látott már ott s már akkor vajjon örömkönyvet avagy keserű fájdalomkönyvet fakasztott-e látásom az ő szeméből?

III. Mit gondolt ő az emberiségről? A betlehemi Kisded ellát jászolából Jeruzsálemba, el Athénbe, el Rómába. Ő mindent lát és szomorúan látja Áron papságának romlását a szinedriumban, szomorúan az emberi elme tévelyeit az areopágban, szomorúan az emberi szív romlottságát a forumon. A legszentebb részvétellel van eltelve az egész emberiség iránt s azért szent türelmetlenséggel néz a következő 33 év elé. Mikor fog már prédikálhatni, gyógyíthatni? Mikor lesz a jászolból kereszt, hogy azon vérrel írja meg a mi szabadságlevelünket? Most is beteg az emberiség. Elméjére az agnosticizmus vigasztalan éje borul; szívében az élvezetvágy s önzés rágódik; testét a testiség rákfenéje marja. S ami még szomorúbbá teszi a helyzetet, az a szomorú tény, hogy kevés a lelki orvos, kevés a pap. Imádkozunk az Ur nagy kórházában dolgozókért és imádkozunk új erőkért, hogy a beteg emberiség mielőbb meggyógyuljon sokféle nyavalyájából és meggyógyulva hálás szívvel s hívő lélekkel együtt énekelhessen az angyalokkal dicsőségről és békeségről.

Dr. Babura László.

Schioppa Lőrinc justinianopolisi érsek, pápai nunci- us beszéde az eucharisztikus kongresszuson.

MINT a Katholikus Anyaszentegyház Főpapjának és Jézus Krisztus Helytartójának képviselője, nem hallgathatok e tiszteletreméltó egyházi gyűlésen. Mindenekelőtt mély hálámot fejezem ki Magyarországi püspökei, papsága és szerzetesrendjei iránt azért, hogy a Legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszát fejlesztik; különösen ezen ház szerzetesnői iránt, akik életüket teljesen a Legfelségesebb Oltáriszentség dicsőséges kultuszának szentelték.

Amikor Önök Krisztust az Oltáriszentségben tisztelik, egyúttal a Szentséges Atya iránti engedelmességet is teljesítik; mert bensőséges misztikus kapcsolat van az Eucharisztia és Krisztus helytartója között. Amint az Oltáriszentséget Jézus Krisztus szeretete alapította, ugyanazon szeretet hozta létre Szent Péter székét. A Szentírás az Eucharisztia alapítását eme szeretettől áthátolt szavakkal adja tudtunkra: «Mivel szerette övéit, mindvégig szerette őket». A pápaság alapítását pedig eme szeretettől lángoló szavakkal fejezi ki: «Péter, szeretsz-e engem? Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat». Amint az Eucharisztia azért alapított, hogy a lelket a Jézus Krisztus szent testének vétele által megszentelje, hasonlóképpen a pápaságot azért alapította Üdvözítőnk, hogy az Ő személyét, aki az út, igazság és «élet», az emberek közt képviselje, hisz Ő mondta: «Aki titeket hallgat, engem hallgat».

Amint az Eucharisztia a jók és igazak számára a mennyei dicsőség megígért jele: «jövő dicsőségünk záloga adatik nekünk», épúgy a pápaság az ajtó, amely azáltal, hogy a hívőket vezeti és kormányozza, őket a mennyország dicsőségébe vezeti: «Amiket megkötsz a földön, meg lesz kötve az égben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva az égben is».

A pápaságban és az Eucharisziában — ha élhetek e hasonlattal — én két tabernakulumot látok, amelyekből Krisztus világosságának fénye árad a világra: «Én vagyok a világ világossága, — ti vagytok a világ világossága». Épen azért, mikor az Önök lelkesedését magasztalom, amellyel a Legfelségesebb Oltáriszentség tiszteletét ezen eucharisztikus kongresszussal előmozdítani igyekeznek, buzdítani akarom Önöket, hogy az Oltáriszentség iránti tiszteletük és szeretetük napról-napra jobban gyarapodjék, különösen pedig bensőséges szeretettel kérem, hogy feddhetetlen keresztény életükkel legyenek méltók arra, hogy a Megváltó Krisztus és az Ő földi Helytartója megbántás nélkül, békeségesen közöttük lakhassék; és egyszersmind törekedjenek buzgó tevékeny szeretettel

*Az Olcsiregyesület és az Eucharisztikus Gyermekköz-
veltség tagjaira, az „Örökműködés” és „Jezusom Örömm” folyóiratok
szerkesztőjére, olvasóira és munkáira, és azokra akik az eucharis-
tikus Kongresszuson részt vettek, szívből az Apostoli áldást adjuk,
azon óhajjal, hogy nagyobb elismerésre és mindig alábbis jobb
munkálkodásra törekedjenek*

*+ Lathoppa Lőrinc
Jusztinianopolisi Érseki
püspöki munius*

12. kijelenti; tehát nem a kenyérben (impanatio), sem a kenyérral együtt van Krisztus teste, sem a kenyér állaga helyébe pusztá kicsérlődéssel lép, hanem a kenyér állaga, még pedig teljes állaga átváltozik Krisztus testévé azzal a «mirabilis et singularis» (Trid. s. XIII. can. 2.) a csodálatos és a mindenség örökös változási folyamataiban egyedülálló átváltozással, amelyet a hittudomány transzsubstanciációnak nevez. IV. lateráni zsinat; tridentini zsinat de Euh. cap. 4.

3. Dogma, hogy az *egész Krisztus*: teste lelkével és istenségével van jelen úgy a kenyér, mint a bor színe alatt (U. o. can. 3.), amit az utraquisták tagadtak.

4. Dogma, hogy az egész Krisztus a *külszínnek minden részecskéjében* jelen van, ha azokat részekre osztjuk. (U. o. can. 3.)

5. Dogma, hogy a szentségi jelenlét *maradandó módon* tart mindaddig, míg az érzéki külszínnek romlatlanul megmaradnak (U. o. cap. 3., 5., 6.); tehát nem szorítkozik csak a vétel pillanatára. (Melanchton.)

6. Dogma, hogy az Oltáriszentséget *valóságos imádás* illeti meg (U. o. cap. 5.), amit megtagadtak a beguinok és beghardok.

7. Dogma, hogy a szentség *anyaga* a kenyér és természetes bor (az ebioniták manicheusok és aquariusok ellen), akik a bornak ürdögi eredetet tulajdonítottak s azért a szentség anyagát alkalmatlannak vélték.

8. Dogma, hogy az Oltáriszentség az élők szentsége (I. Cor. 11 és 28. és Trid. XIII. cap. 7.), melyet a *kegyelem állapotában* lévőek lelki haszonnal vesznek magukhoz.

9. Dogma, hogy az esze használatával bíró hívő isteni parancs alapján *köteles* az élet kenyérével táplálni magában a lelki életet. «Ha nem eszitek...»

10. Dogma, hogy a szentmise igazi és *valóságos áldozat* (Trid. XXII. can. 1.) a kátharok, albigeensek és protestánsok ellen.

11. Dogma, hogy ezen áldozat bemutatására *egyedül az áldozópapok* vannak feljogosítva (Trid. XXII. 2. can.; IV. lateráni zsinat: „Firmiter”; I. niceai zsinat 18. can.) a montanistákkal szemben, akik szerint bárki, még nők is, bemutatathatják a szentmisét.

12. Dogma, hogy a szentmise nemcsak dicsőítő és hálaadó, hanem egyúttal *könyörgő és engesztelő áldozat is*, amely élőkért és holtakért elégtétlenül bemutatható. (Trid. XXII. can. 3.)

Íme a dogmák egész sora; mindmegannyi lapis lydius, próbakő, amelyen az igazság színaránya megkülönböztethető a tévedéstől.

S ezek a *hitigazságok* mélységükkel és megfoghatatlanságukkal egyben valóságos *hittitkok* is: *mysterium fidei*.

Az eucharisztianak alaptételei titkok a szó legszorosabb theológiai értelmében. Mit nevezünk a hittudomány nyelvén szoros értelemben vett hittitkoknak? Olyan igazságot, amelynek sem a létét, sem a mivoltát, sem a voltát, sem a mivoltát a magárahagyott emberi ész soha meg nem közelítheti; a *mivoltát* pedig, a miért-jét és hogyan-ját még a kegyelem erejével és a hit felvilágosító fényénél sem képes átérteni. Ilyen mélységes titok az Oltáriszentség.

Az emberi megismerésnek ugyanis az ókor legnagyobb bölcselője, Aristoteles szerint két főfokozata van: az egyik a ténynek, a valóságnak felismerése: *ὅτι ἐστίν*; ez a kezdetleges ismeret. A másik a dolog mélyébe, lényegébe, *miért-jébe* és *hogyan-jába* való behatolás, az okfejtő megismerés: *διότι ἐστίν*. A szoros értelemben vett titoknál az első, kezdet-

leges ismeretfokra is csak a kinyilatkoztatás segítségével juthat el az ember; a második fokra pedig egyáltalán föl nem hatolhat.

Hogy ottan, ahol a szem, a tapintás, az izlés, a kísérletezés s vegyelemzés a kenyér és a bor külszínét tapasztalja; hogy ottan a konzekráció szavával a kenyér és bor egész állaga Krisztus testévé és vérévé válik és válhat; hogy ez megtörténhet és tényleg meg is történik, erre az emberi elme a maga erejéből rá nem jöhet. Ezt csak azért tudom, mert Isten kinyilatkoztató szava bizonyoságot tesz róla. «Ez az én testem!» — tehát ez az Ő teste. Mint a teremés hajnalán kimondott szóra: «Legyen világosság» — lőn világosság.

Hogyan történik a titokzatos átváltozás, hogyan van Krisztus egész teste részeinek egymásbahelyeződésével szellemi módon, vagyis minden része ugyanazon a helyen és az egész test a külszínnek minden parányi részében egészen; hogyan maradnak meg a szentség anyagának külszínei, kvalitatív és kvantitatív járulékaik állaguk nélkül; hogyan van a mennyben alaki kiterjedtségű megdicsőült test a szentségi színek alatt a szellemi térfoglalás azon módja szerint, melyet a bölcselet praesentia definitívá-nak nevez; hogyan van jelen egyszerre több ezer és ezer helyen? A tudományosan fürkésző ész mindeme kérdések sorára csak annyiban tud megfelelni, hogy megvédi a hitigazságot az ellenmondás vádjá ellen, kimutatván annyit és csak annyit, hogy ellenmondás rá nem bizonyítható a dogmára; s ez elég, hogy az ész észszerűen hódoljon meg a dogma titka előtt. De többre itt az emberi elme képtelen.

«Ez az én testem» — mondotta az Úr isteni fölénnyel! Eszébe juthatna valakinek kérdezni: Uram, Te kijelentetted a tényt, a hit fátylájával megvilágítottad a *ὅτι ἐστὶν* fokáig az ész; mért nem mondottad meg jelenléted ,hogyan'-ját? Annak azt mondom: az Isten bölcs és fölöllegesen nem beszél. Hiába jelentené ki azt, amit a véges emberi elme úgysem fogna föl; aminek fölértésére mi törpe lények egyszerűen képtelenek vagyunk. Ime itt állunk a szoroson vett hittitok előtt. Vannak sugarak a természetben, melyeket hiába nézünk, hiába vesszük kezünkbe a messzelátót és hiába állítjuk be a mikroszkópot: a mi szemünk azokra a sugarakra reagálni nem tud. Korlátoltsága folytán azokat a magas rezgéseket felfogni képtelen. Így a legmagasztosabb hittitkok felfogására az emberi ész korlátoltsága vonja meg a határt! Nem a hittitokban van a hiány, nem az igazság a nem eléggé való és magában világos; hanem ellenkezőleg annyira vakító, hogy a gyenge emberi ész be nem tekinthet és annyira mély, hogy a gyarló elme beleszédül.

Mysterium fidei!

Az Oltáriszentség titka Rubikon elé állítja az emberi észet göggyével. De aki azt átlépi, az előtt jutalmul feltárul az egész katolikus hit és

ezen hitből való boldogító katolikus hitélet. Mert az Oltáriszentség titkával vagyunk a teljes hit birtokában, míg Oltáriszentség nélkül a hitetlenség, a racionalizmus, a félhit, a csonka és következtelen kereszténység talaján maradunk! Csak aki átlépte ezt a Rubikont, aki alázatos hódolattal térdet és gondolkodó föl hajtott a Szanktissimum előtt: az a következtetes és teljesen hívő!

Ha időnk engedné, sorra fejtegetném, hogy aki az Oltáriszentségben hisz, annak minden dogmát hinnie kell; viszont aki csak egy katolikus dogmát megtagad, annak az Oltáriszentséggel is szakítania kell, mert azok benső összefüggésben vannak hitünk ezen központi titkával.

Föltűnő ez a szent Pálós szó: *Mysterium fidei*, *μυστήριον τῆς πίστεως*. Nem: egy hittitok, hanem a hitnek titka, a katexochén vett hitnek, a katolikus hitnek titka. A Szentírásmagyarázók szent Pál ezen szavát (Tim. I. 3, 9.) helyesen úgy értelmezik, hogy e kifejezés ott az egész hitrendszert, a katolikus hitágazatok összességét jelenti. S azért zseniálisan találónak látom, hogy az Egyház ezt a kifejezést alkalmazta az Oltáriszentségre. Amint Raffael «Disputájá»-ban a nagy festmény közepén a monstrancia áll s abban fut össze minden szemsugár, úgy a hit szeme is az összes katolikus dogmát az Eucharisziába mint gyűjtőpontba látja összefutni. (E gondolat kifejtése a beszédben idő híján egészen kimaradt.)

Az Eucharisziában való hitnek megis van a jutalma, nemesak az ész számára, mely meghódolt ezen igazságok előtt, hanem az Isten után epedő, boldogságra törekvő egész lélek számára is. Mert megadja azt a boldogító nyugalmat és tudatot, hogy egységes és következtetes a hitrendszer, amelyet vallunk; hogy nem hideg tanokból és csak könyvekbe foglalt tételekből áll a vallásunk, hanem az élő Oltáriszentségben a Hiszek egy minden ágazata föl a Szentháromság titkáig, de még a természetes vallásnak legegységesebb tétele is, hogy az ember a vallás révén kapcsolatba lép Istenével, léletté és gyakorlati valósággá válik. Az Oltáriszentség által lesz a hitélet élet, megfogható és átélte veritas et vita: igazság és élet.

Talán azt várhatta volna az ember, hogy az Egyház az átváltozás pillanatában «mysterium amoris»-nak nevezze el az Oltáriszentséget. Igaz lett volna az is! Mert hisz ez a szentség az isteni szeretet non plus ultrája. De bölcsen mondja az Egyház mindenekelőtt, hogy *mysterium fidei*, a hitnek titka. A szeretet volt az indító isteni erő, mely kieszelte a mindentudással és végrehajttatta a mindenhatósággal ezt a titkot; de hogy mi emberek megsejtsük ennek a szeretetnek végtelenségét, előbb a hit fátylójánál bele kellett pillantani a titok mérhetetlen mélységébe, hogy a hittitok végtelenségével mérjük a benne megnyilatkozó szeretet végtelenségét. Mondám.

P. Bernhard Zsigmond S. J.

Az eucharisztikus élet a katolikus megújulás szempontjából.*

(1920. X. 25. Euch. Kongr. Budapesten.)

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nehéz időknek *végén*, bizonytalan *jövőknek küszöbén* áll népünk és hazánk.

Midőn hazánk fiai az elmúlt években oly hősiiesen küzdöttek az országnak hiálárain túl, midőn győztek és lelkesedtek: *ittthon esavarták* ki kezükből a fegyvert. Itthon *engedte népünk*, engedték mi magunkat eltántorítani egy gonosz idegen szellemű áramlat által.

Csak a forradalmak *földrengése*, csak a temérdek *rombolás, vér és kín*, csak a megaláztatásoknak hosszú sora, gyáva ellenségnek büszke kénye és zsarnok uralma tudott *mámorunkból* újra észretéríteni s újra *visszavezetni a kereszténységhez*, amelytől idegen beszivárgás folytán elpártolt nemzetünk.

Visszatért népünknek *ösztöne azon alaphoz*, amelyről az Apostol mondja: «Más alapot, más fundamentumot senki sem rakhat le, — s pedig sem egyéni életének, sem a társadalmi békének és rendnek, sem a haza virágzásának, — mint amelyet maga az Isten rakott le Jézus Krisztusban».

De ezen *ösztönszerű, eruptív* keresztény megmozdulásnak, mint minden lelkes új mozgalomnak, vannak *hősei*, vannak *kalandorai*, vannak *öntudatlan* és felületes szóvivői.

A hősök kevesen vannak s ha támaszra nem találnak, elbuknak a *tömeg részvétlensége* miatt; a kalandorok elvtelenek s ha nincsen kilátás gyors sikerre és egyéni érvényesülésre, elpártolnak és más lobogó alá szegődnek. Az öntudatlanul lelkes sokaságot kell tehát felvilágosítani s a keresztény életnek, ezen élet átélésének megnyerni.

Életforrást kell nyitnunk ezen öntudatlan, lelkes sokaság, a magyar *keresztény nép* számára, mely hasonlít a maghoz, mely az evangélium szerint sziklás talajra esett... gyorsan nőtt, de a nap heve alatt elfonynyadt. Ezen élelforrás pedig a kereszténységnek *legfőlségesebb és legbájosabb titka: az Oltáriszentség!*

Az oltáriszentségről, mint a keresztény életnek igazi forrásáról akarok néhány szót szólni.

1. A világnak, annak az emberiségnek, amelyet üdvözíteni, felvilágosítani, vezetni jött az Úr: fényre és új életre van szüksége! *Új élet új idők küszöbén; új élet a betegség* és nemzeti vergődés közepette. Ezt

* Beszéd az Eucharisztikus Kongresszusról.

adja az Úr az Oltáriszentségben, melyről ő mondja: «a kenyér, melyet én adok, az én testem a világ életéért!» (Ján. VI. 52.) *Nemcsak életet ad tehát vele a világnak, de életét adja a világnak életéért!...*

Van a világnak élete, van nekünk és társadalmunknak élete, de az Apostol szerint ez nem más, mint a *szemek* kívánságának, vagyis a földi vagyon és gazdagság hajhászásának élete... a *test* kívánságának, tehát az élvezetnek és a nemtelen szenvedélyeknek élete... az *élet* büszkeségének, tehát a gögnek, hatalomszomjnak, mások legázolására és megelőzésére irányuló nemtelen versenynek élete.

Ezzel szemben az Úr eljött a földre, hogy nekünk életünk legyen s pedig jobb, nemesebb életünk legyen, mint az, mely a muló életnek előnyeit keresi.

Oly életet akar adni, melyben értelmünk és szívünk elsősorban a vallás igazságaira s az erkölcsök tisztaságára és szentségére irányul. Tehát olyan életet akar adni, mely az Istennek *sajátos élete, nemesebb, természetfölötti élet, mely egyedül gyógyíthatja a világnak életét!*

Ezért beszél a Szentírás oly gyakran az «életnek fájáról», melyet Isten ad nekünk, hogy annak gyümölcsével táplálkozzunk; az «életnek igéjéről», melyben új igazságot közöl az Úr s új élettartalmat ad nekünk; az «életnek könyvéről», melyben új bölcsessége van az életnek, de főleg az *életnek kenyéréből, mely új vérnek, új érzéseknek* forrása az emberek szívében.

Táplálék nélkül nincsen testi élet; az Istennek tápláléka, az Úrnak teste és vére nélkül nincsen lelki élet, nincsen keresztény és krisztusi élet.

Hasztalan beszélünk tehát keresztény kurzusról, keresztény közszellemről, keresztény életről: ha nincsenek emberek, keresztények, akik keresztény, christianus, krisztusi táplálékból élnek, kik krisztusi vérről és krisztusi gondolatokkal vannak telítve.

Enélkül vannak keresztények, kik ajkukkal mondják: Uram, Uram, de nem élnek keresztény módon, nem érznek Krisztus Egyházával s így nem mennek be a báránynak lakodalmába...

2. Senki sem tagadhatja, hogy a *jövő* munkája *ifjúságunktól* függ, s ha az elmúlt évek ifjúságára tekintünk, nem kell-e nekünk is sópánkodnunk a költővel: «Lesz-e gyümölcs a fán, melynek nincs virága, avagy virág vagy Te, hazám ifjúsága! Jaj az olyan kertnek, jaj még annak is mert megverte az Isten, ahol, mint Ti, magyar ifjak, ilyen virágok teremnek!» s bátran merem mondani, hogy ma nemcsak a magyar ifjak, de a *magyar leányok és hölgyek fölött is* bátran szomorkodhatnak a költő, *joggal szomorkodunk mi*, kik ezen ifjúságnak hangját halljuk, társaságát szemléljük, táncait nézzük, élvezeteit és viselkedési módját figyelemmel kísérjük...

Itt a természet romlottságával, az ifjúságnak sokszoros és sajátos kísértéseivel szemben kell az Istennek szemzése s ez az Oltáriszentség kenyere. Az apostol szerint a naturalis oleaster-t, a természetes, még vad olajfát be kell szemezni, mert nem az oleaster, hanem az oliva adja az olajat, a dús életet. — Az Oltáriszentség pedig Krisztusnak és az ő kegyelmének szemzése bennünk. A kis szem, a nemes szem magába szívja föl s megneemesíti a vad törzsnek minden erejét. A szemzés is, ha megered, a kis gyermek nemessége úrrá lesz az egész törzs fölött s a gyümölcsök a szemésnek nemes természetét veszik föl. Így vagyunk Krisztus szemzésével: az Oltáriszentséggel, az élet kenyérével. Egyedül ez képes bensönket átalakítani. A természetes táplálék vérünkbe megy át s a test áthasonítja azt, de a léleknek természetfölötti tápláléka éppen ellenkezőleg a lelket hasonítja át önmagához. Ezért mondja, Szent Ágoston szerint, az Úr az Oltáriszentségről s annak kenyérééről: «Nem Te fogsz engem átalakítani, mint azt a testi táplálékkal teszed, hanem én foglak Téged magamhoz fölemelni és áthasonítani». (Conf. 7, 10.)

Az Oltáriszentségben asztalt terít az Úr s ez asztról bölcseséget kínál s ad táplálékul az élet dőreségével szemben... Sapientia aedificavit tibi domum-muisuuit vinum et posuimensam... S vajjon van-e mai nemzedékünknek hármire nagyobb szüksége, mint a bölcsesség asztalára es italára: Krisztus szent testére és vérére?!

Csak a minap látogattam meg sok családot a Dunántúlon! Kettőt láttam, ahol a szülők és főleg a leánygyermek gyakran járulnak az Oltáriszentséghez! Minő különbség közöttük és más családok gyermekei között. Mennyi öntudatos, okos kereszténység természetes vidámsággal, mennyi műveltség szerénységgel, mennyi előkelőség nagy egyszerűséggel és igénytelenséggel párosulva! Hiányzott bennük a gőg, a rátartóság, a rideg osztályöntudat, a hiúság és az életnek felületessége, ami bőségesen van meg másokban.

Aranyszájú Szent János mondja, hogy a földnek hatalmasai nem saját tejükkel, hanem dajka emlőin nevelik gyermekeiket! Krisztus nem így tesz! Saját istenemberi szívének vérével nevel minket, hogy gens sancta, szent nép, Istennek népe, Istennek gyermekei legyünk.

A szülők tehát jópéldával járjanak elő, vezessék gyermekeiket is az örök életnek forrásához, csak így lesz keresztény nép, keresztény család és ifjúság, keresztény kurzus és keresztény Magyarország.

3. Erő és kitartás kell mindnyájunknak... A magyar népet jellemzi vállalkozásaiban a lelkesedés és vele árnyként az állhatatlanság és erőtlenség. Baj volna, ha a keresztény megújulás tüzét is csakhamar fölváltaná a megingás, az állhatatlanság.

Az állhatatosság és erőnek lelkét adja tehát az Úr az Oltáriszent-

ségben... A manna volt a puszták fiainak, a vándoroknak, a *honkeresőknek eledele!* Mi *hazát* keresünk, amelyet elvesztettünk, mi *ősi erényt* keresünk, melyet idegen, *nem keresztény befolyás* alázott bennünk. El nem érhetjük célunkat, csak úgy, ha *hazajáró*, Istennek járó, Krisztushoz járuló nemzedék leszünk...

Illés próféta a szenvedések és üldözések elől menekülve, midőn ellenségeitől megszabadult, lefeküdt a sivatagban s a halált kérte Istentől, hogy megszabaduljon a földi élet szenvedéseitől.

Az Úr nem hallgatta meg kérését, hanem egy darab fekete kenyeret adott neki, hogy megerősödjék s ezen eledel erejében fölkelt a próféta s még negyven napon és negyven éjjelen át ment az Úrnak hegyéig: Horebig.

Ez a Szentírás által említett panis fortium, *az erőseknek eledete*, szintén az Oltáriszentségnek előképe, nekünk mindnyájunknak most erőre van szükségünk, mely kiemeljen minden egyes szívet, de egész népünket is a szenvedések, a kétség, a kétségbeesés és kísértő lemondások habjaiból.

A régi frizek utódai, a mai hollandusok évszázadok óta küzdenek a tenger habjaival, mely előntéssel fenyegeti hazájukat. A százados munka sikerrel járt s önérzetessé tette őket. Az óriási gátak szemlélésénél, melyet ők és ősök emeltek, e büszke nyilatkozatra fakadtak: Deus mare, Batavus littora fecit... A tengert az Isten, de partjait a hollandusok teremtették. A küzdelemben sokszor győzött a tenger is, de az emberi kar ismét visszavívta a zsákmányt: az ő szeretett hazáját s azért Zeeland tartomány címerében van a mondás: Luctor et emargo; hányattatom, de felmerülök újra.

E küzdelemhez hasonló az emberi léleknek küzdelme is in hoc mari magno et formidoloso, ez életnek nagy és vészes tengerén, mint Szent Ágoston mondja, hasonló hozzája hazánknak és népünknek küzdelme is az ellenséges népek tengerárja között...

Tenger árját legyőző isteni erő kell tehát, hogy megállhassunk e küzdelemben s ezen erőt az Egyház nagy életforrása és legfölségesebb titka: az Oltáriszentség adja meg... Ennek erejében a lélek gátat emel önmagában...

Egy régi legenda egy királyfiról szól, ki ellen föllázadtak alattvalói. Hűséges emberei azt tanácsolták neki, hogy menjen el az országból, míg ismét helyreáll a nyugalom. De egyúttal ismertetőjelet adtak neki, melylyel igazolhassa majdan, hogy ő a király, az országnak igazi ura. Egy aranypénzt ketté törték s az egyik felét megőrizték, a másik felét átadták a királyfinak. «Őrizd meg ezt — mondották neki — s ha visszajössz, akkor arról ismerünk meg újra, hogy urunk vagy, ha e két darab-

nak törései egymásba illenek!» A nyugalom később helyreállt. A királyfi visszajött. A két fél összeillett s az alattvalók lelkesedve vezették ismét az ország trónusára.

Hasonló valami történt az emberiséggel. Az élet királyát elűzték alattvalói. De ő nem akarta őket megfosztani országának boldog életétől. Mintegy ketté törte önmagát. Elment a látható Krisztus elfoglalni örök országának trónját, de az eucharisziában mégis velünk maradt. Valahányszor egy alattvaló ismét elkívánczik örök Urának hűségébe, az eucharisziához fogja mérni életét. Ha élete hozzáillik az eucharisztia tartalmához, a szerető Jézus-szívnek ezen töréséhez: akkor az Úr azt mondja: intra in gaudium Domini tui. Ha nem volt ennek szolgálatában: akkor a jegyes király nem bocsátja be az ünneplők közé: non novi te, non novi vos. Ha ez áll az Egyház minden hívére, még sokkal jobban áll a papra: az eucharisziának sáfárára. Ha nem illik hozzá élete, akkor nem osztja meg az Úrnak boldogságát: ha hűségesen kezelte, akkor Dominus erit, qui praecinget se et faciet illum discumbere et transiens ministrabit illi. Legyünk tehát valamennyien Krisztus nagy szeretetének olyan papjai.

Dr. Rott Nándor,
veszprémi püspök.

A kis Jézus magas trónján.

A XIII. SZÁZADBAN történt, hogy Páris egyik templomában, a szentség-kitétel alkalmával, az ájtatos hívek a kis Jézust látták: az élő, isteni kisedet.

Egész Páris, minden utcája, háza irgalmas zajjal volt teli; az emberek ujongása, lelkesedése nem ismert határt; a nép ide-odarohant s zajjal töltötte el az egész várost.

Szent Lajoshoz, a nagy királyhoz is eljutott a hír. Siettek hozzá ezt ujságotni, hiszen köztudomású volt, mennyire szereti ő Jézust, az Oltári-szentséget. Hívták, jöjjön, nézze meg a csodát:

Jöjj, siess, Urunk, királyunk,
Szent ostyában Jézust látjuk!

A kis Jézus magas trónusáról mosolyogva néz le reánk s mosolyogva tárja felénk karjait áldásra, ölelésre készen.

A király felelete meglepte, bámulatra ragadta a hírmondókat. Ő a legnagyobb nyugalommal azt válaszolta, hogy nem megy abba a temetőbe, hová a csoda hírére a nép csakúgy tódul, mert

Hisz e csodát minden reggel
Látja szívem boldog kedvvel,
Szentmisében látom Őt!

Mi is úgy vagyunk, mint szent Lajos. Mi is látjuk az Ur Jézust minden reggel: szentmisében, áldozáskor, szentségimádáskor és látjuk egész nap s a nap minden szakában, az Örökimádás-templomában.

Hiszen, igaz, igaz, tudom én és mindenki tudja, hogy minden templomban, kápolnában, a szentségházban elzárva ott van az Ur Jézus Krisztus. Ott vár mi reánk türelemmel, szeretettel évszázadokon, most már két évezreden át. Ezt hisszük, ezt tudjuk. De azért mégis, ha az Örökimádás-templomába lépek s ott látom Őt magas trónján, ott látom a hit szemén keresztül, olyan nyugodt, olyan boldog vagyok.

Nem üres az a templom; nemcsak az örökmécs mutatja nekem, hogy ott van Ő, én látom Őt!

***

A háború elején minden megrendült. Nyugalmat, megnyugvást senki sehol sem talált, egyedül a jó Istennél, Atyánknál. Csak a templom, az ima nyugtatott meg, de sehol olyan nyugalom nem szállt szívünkbe, mint ott, ahol láttuk, hogy közöttünk a kis Jézus, ott, hol láttuk, mint néz le reánk szeretettel. Szívünk, lelkünk megnyugodott; lecsöndesedett a leg-hangosabb jaj.

Telt az idő s multak az évek; a sok baj s bánat súlyosabb, nehezebb lett, de mindig megnyugtatott, ha imádkozhattunk a mi templomunkban; ha láttuk, hogy nem hagyott el; hogy ott vár reánk, mint vár a többi templomban elzárva a szentségházban. De különösen megnyugtatott, amikor láttuk az Örökimádás-templomban

A kis Jézust magas trónján
Áldást osztva kis kezével,
Karjait kítárva,
Mint ha az egész világot
Keblére ölelni vágya!

Ott fogadott Ő szeretettel mindenkit; ott adta a kihallgatást. Ott térdelt előtte ifjú és agg, leány és gyermek. Ott mindenki egyenlő; biztatott, nyugtatott: Panaszold el búdat, bánatodat.

S végre a béke reménye integetett felénk. S boldogan, hátalellen siettünk templomunkba imádkozni. S újra mi vagy ki segíthetett rajtunk, mikor megláttuk, hogy minden reményünk hiú volt s bajaink még súlyosabbak? Vigaszt, nyugalmat, hol találtunk, ha nem Nála, a kis Jézusnál, amint felénk tárja kicsi karját?

De a büntetésnek és próbának már sohasem szakad vége? Mária országa mivé lett? Hit, vallás már nem is létezik! Cimerünkől a keresztet letörte a gaz, undok áruló. Mivé lett Mária országa? Undok, örült rendetlenség, jajkiáltás, rémült iszony. Ez az új élet képe!

S hiába jöttünk templomunkba, nem várt reánk a kiseded Jézus, nem láttuk Őt magas trónján.

Templom előtt nagy csoportban siró asszonyok, zokogó nők. Hiszen be volt zárva szűk bőrtönébe a kis Jézus! Szomorú volt az egész templom. És mi is szomorúak voltunk. Ima, könyörgés mind kevés s minden ajkon egy sóvárgás:

Mikor látunk megint, újra
Oltárunkon, magas trónon;
Egész napon, mikor vársz ránk,
Mebocsátva bűneinket.

De minden szomorúságunk mellett is tudtuk, éreztük, hogy Jézus nem hagyott el; tudtuk, hogy Ő az Atyánál könyörög mi értünk édesanyjával, szűz Máriával, hazánk édes Patronájával.

Hiszen a Regnum Marianum nemcsak a mi édes hazánk, ezer éve ápolgatott országa ez Máriának.

S kihűlt bosszúdnak tűzheve,
A tűzhevéből eynhe béke lett.
Ő, üdvünk édes Istene
E kegyben tartsd örökre népedet!¹⁴

És fölhangzott a Te Deum, Téged Isten dicsérünk! Mily öröm, mily boldogság! Ujra látjuk magas trónján a kis Jézust!

S eljutott hozzánk a béke! Istenem, milyen béke! Ezt is csak a kis Jézus, Istenem, Te tudod elviselhetővé tenni!

De ez így nem maradhat, mert a magyarok Istene, Mária, a magyarok Nagyasszonya nem nyugodhat ebbe bele. Isten nem hagyott el minket!

És ha szívünk vérzik is, megnyugszunk a Te templomodban, Uram!

Mellünket verve, alázatosan mondjuk: Megérdemeljük a megpróbáltatást, mert nem szerettünk eléggé, édes Istenünk és nem szerettük eléggé

A kis Jézust magas trónján,
Amint áldást oszt Ő kis kezével
S mosolygva néz le ránk!

Mary.

* 84. zsoltár.

Helyreigazítás. A mult számunkban közölt Hajlékában c. költemény alátévedésből került Homor Imre neve; a költemény szerzője Lovich Ilonka.

*

A pápai nuncius. 1920. október 3. emlékezetes nap nemcsak Budapest, de egész Magyarország számára, mert akkor érkezett meg hozzánk a Szentatya követe, Schioppa Lőrinc jusztinianopoliszi érsek. Budapest még ilyen fogadtatást nem látott. Igazán fenséges, igazán királyi volt. Óriási néptömeg lepte el a Duna partját, az utcákat, amelyeken át ünnepélyes körmenet kísérté őt az egyetemi templomba. Itt a legméltóságosabb Oltáriszentséggel áldást adott, majd a központi papnevelőintézetben berendezett ideiglenes lakására vonult. Ittléte után alig néhány nap múlva, okt. 11-én délután meglátogatta az Örökimádás-zárdát és az Oltáregyesület másodelnöknője fogadták. A látottak fölött legnagyobb elismerését nyilvánította. Október 22-én pedig, a templomszentelés évfordulóján, 9

órákor csendes szentmisét mondott az Örökimádás-templomban.

*

Országos ügyv. igazgatónk jubileuma. Október 10-én ünnepelte dr. Mészáros János prelátnak, érseki ált. helytartó negyedszázados papi jubileumát. A Központi Oltáregyesület választmányja, terjesztőnői és az oltáregyesületi kongregációk nevében és jelenlétében Mátrai Gyula dr., az Örökimádás-templom lelkésze köszöntötte fel a jubilánst, kiemelve fáradhatatlan tevékenységét, amelyet Budapest hitélete és az eucharisztikus Jézus dicsőségének emelésére kifejtett. Majd az alelnöknő átnyújtotta gyönyörű miniatürfestéssel díszített lapon a lelki csokrot és bemutatta az Oltáregyesület által hálából és szeretetből felajánlott szép zöld miseruhát. A jubiláns a papi hivatás fenségességét hangoztatva, meghatottan mondott köszönetet. Pár napra rá esztergomi kanonokká nevezte ki őt a bibornok-hercegprímás. Szívvel örülünk a munkás életet méltán megillető eme kitüntetésnek.

Az Eucharisztikus Kongresszus. Okt. 24-én délután 3 órakor fényes, arányaiban párhuzamos szentségi környezetet vezetett be az eucharisztikus kongresszust. A Kossuth Lajos-utcából körülbelül egy órán át csak úgy ömlött az áhitatos hívő nép a különféle egyesületi zászlók alatt. Ott volt a Központi Oltáregyesület is Kánter Károly prelátus-kanonokkal az élén, és az Eucharisztikus Gyermekszövetség Mátrai Gyula dr. vezetésével. A szentségi Jézusnak igazi diadalmenet, a résztvevő híveknek a bensőséges imádat hitvallása volt ez.

Okt. 25-én 1/210 órakor érkezett meg az Örökimádás-templom iveri alá dr. Csernoch János bibornok-hercegprimás. A bejáratnál Kánter Károly prelátus, mint rector ecclesiae, fogadta teljes asszisztencia élén. Miután nagy papi segédlettel ünnepélyes szentmisét celebrált, 1/411 órakor az oltáregyesületi háznak a kiállított egyházi ruhákkal ékesített nagy termébe vonult, ahol kezdetét vette a nyilvános ülés. Az elnöki asztalnál ott voltak: dr. Csernoch János bibornok-hercegprimás, Schioppa Lőrinc pápai nuncius, dr. Rott Nándor megyéspüspök, Kánter Károly prelátus, az Oltáregyesület országos igazgatója és dr. Mészáros János prelátus, érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület ügyv. igazgató. A kongresszus résztvevői között ott láttuk: dr. Szmeccsányi Lajos egri érseket, Fetser Antal győri, dr. Hanauer A. István váci, P. Zdravec István tábori püspököket, özv. őrnagy Pallavicini Edéné elnöksz-

szonyt és sok buzgó egyházi és világi imádóját az Eucharisztikának, úgy hogy a terem kicsinynek bizonyult és sokan a folyosóra szorultak.

Az elnöklő bibornok-hercegprimás örömeinek ad kifejezést a kongresszus látogatottsága fölött, amely fényes demonstráció az Eucharistia nagy titkának megbecsülése és szeretete mellett. A kongresszust megnyitottnak jelenti ki és fölkéri P. Bernhard Zsigmond jézustársasági atyát előadása megtartására. A kitűnő dogmatikus előadást egész terjedelmében közöltük. P. Bernhard beszéde alatt érkezik a terembe Schioppa Lőrinc pápai nuncius és az elnök jobbán foglal helyet. Amint P. Bernhard befejezte előadását, a hercegprimás jelenti, hogy a nuncius úr Öexcellenciája kíván szólni. A kongresszus feszült figyelemmel hallgatta meg Öexcellenciájának klasszikus latin nyelven megírt allokucióját és megilletődötten fogadta a hercegprimás interpretációja után az apostoli áldást. Azután dr. Mészáros János prelátus, érseki ált. helytartó, az Oltáregyesület ügyvezető igazgatója szólott lelkes szavakkal az Oltáregyesületek kettős feladatáról, amelynek példaképeül a boldogságos Szűzet állítja hallgatói elé. Mátrai Gyula dr.-nak az Örökimádás Ielkészenek beszéde következett ezután az eucharisztikus gyermeknevelésről. Rámutatott a gyermeklélek nagy értékére, amely az Úr Jézus figyelmét és szeretetét is különösen kihívta s

ezen gyermeklelkek tisztaságának és bennük az igaz katolikus élet alapjának főerősségeként az Eucharistiát, illetve az eucharisztikus nevelést jelölte meg. Amit e cél szolgálatában álló intézményt, az Eucharisztikus Gyermekszövetséget ajánlja a kongresszus pártfogó szeretetébe. Végül dr. Rott Nándor püspök mondott klasszikus nagyhatású beszédet az eucharisztikus élet szerepéről a katolikus megújulásban. Gyönyörű beszédét fentebb olvashattuk. Lelkes taps kísérte a távozó szónokot. A bibornok-hercegprímás megköszönve az előadók fáradságát és a kongresszuson résztvevőket az eucharisztikus Jézus szeretetére buzdítva, a gyűlést bezárja és kéri a híveket, hogy a gyűléstermet a nyomban megtartandó papi eucharisztikus értekezletnek engedjék át.

A P. E. I. T. gyűlésén szintén Öminenciája elnökölt. A papságnak — úgymond — most különösen szükséges az a tűz, amit az ember csak az Eucharistiából meríthet. Olyan az Eucharistia a papnak, mint a levegő az embernek. Ebből meríti a pap mindazt, mire szüksége van. Épen azért örömeinek ad kifejezést, hogy olyan szép számmal jelent meg a papság az értekezleten. Fölkéri dr. Babura László pápai kamarás, lelkiigazgatót, hogy tartsa meg beszédét. Szépen stilizált előadásában az Eucharistia fenséges szelleme lobogott, amikor a legméltóságosabb Oltáriszentségről, mint a lelki rekreáció helyéről, engedelmességet, tisztaságot — eme szép

papi erényeket — ápoló és konzerváló erejéről szólott s az adorációs órát ajánlotta gyakorló szeretetünkbe. Ezután dr. Schütz Antal egyetemi tanár tartott előadást «A kegyeletes lélek és dogmatikai indítékai» címen. A rendelkezésére álló rövid idő miatt inkább csak témájának első részével foglalkozhatott. Lelkes előadásban a témáját uraló tudós készségével magyarázta hallgatóinak a kegyeletes Ielkületet, amelyet a Hypsistos (Isten) elismerésében és a mult tiszteletében lát. A kegyeletes Ielkülettől várja a mostani világ életrekeltését. Dogmatikai indítékaiként — az alkotó Istent, a kegyelmet, a kathokliumot, mint adottságot, az Eucharistiát és az Egyházat, a karakterrel — jelöli meg. Végül dr. Hanauer A. István váci püspök szólott mozaikszerű, mindvégig érdekes, az életből való példákkal illusztrált beszédben az oltáregyesületek nagy fontosságáról a hívek lelkiéletét illetőleg. A pap és oltáregyesület egymás nélkül el nem lehetnek, intenzív hitéletet csak intenzív eucharisztikus étellel lehet létesíteni. Az oltáregyesület tanítja meg — úgymond — a híveket imádkozni. Az oltáregyesületben mélyül ki az ima, elmélkedő imává. Az oltáregyesület a templomhoz köti a híveket, rászoktatja őket a gyakori szentáldozásra, megtanítja az igazi apostolkodó áhitatra, önzetlenségre nevel, mikor azt kívánja tagjaitól, hogy a szegény templomokért áldozatot hozzanak. A mindvégig nagy érdeklődéssel hallgatott

beszéd után a bibornok-hercegprímás az elhangzott eszmék megvalósítására buzdítja az egybegyűlteket és $\frac{3}{4}$ óraker az ülést bezárja. Délutánra az oltáregyesületi igazgatói értekezlet volt kitűzve 4 órára, azonban — sajnos — az egri egyházmegyei megbízotton kívül senki sem jelent meg s így az értekezlet helyett inkább csak hasznos eszmecsere történt. Délután $\frac{1}{4}$ óraker Kápter Károly preláthus-kanonok, oltáregyesületi igazgató ünnepélyes áldást tartott az Örökimádás-templomban s ezzel a kongresszus feledhetetlen napja befejeződött. Az eucharisztikus Jézus kegyelme természetesen virágaiból minél több édes gyümölcsöt.

*

Országos igazgatónk ünneplése. Már ezelőtt hét évvel 25 éves igazgatói jubileuma volt Kápter Károly preláthus-kanonoknak. A Központi Oltáregyesület azóta mindig kereste az alkalmat, hogy szeretett igazgatója iránt érzett hálájának egy kedves meglepetéssel kifejezést adjon. Most végre sikerült. A kongresszust követő napon a választmány és a terjesztőnök titokban összejöttek és a minden ünneplést kerülő, de most mitsem sejtő Kápter Károlyt szentmiséje után a terembe hívták, ahol özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő asszony lendületes, szívből fakadt beszédben fejezte ki az Oltáregyesület köszönetét, ragaszkodását és jókívánatait és gyönyörű antik szabású zöld miseruhát az összes hozzávaló fe-

héneműekkel nyújtott át emlékül a nagyon tisztelt igazgatónak. A miseruhát és a szép albat a fehéreneműekkel együtt az Oltáregyesület tagjai készítették. Kápter Károly preláthus-kanonok meghatottan mondott köszönetet: «Az Oltáregyesületért s annak minden egyes tagjáért — úgymond — imádkozom és imádkozni fogok életem utolsó lehelletéig.»

*

Kápter Károly halála és temetése. Alig multak el a kongresszus örömei, mély fájdalom érte a Központi Oltáregyesületet. Szeretett igazgatója, Kápter Károly preláthus-kanonok nov. 20-án reggel 3 óraker befejezte munkás földi életét. Régi betegségével nem akart visszamenni otthonába, mütétnek vetette magát alá a Grünwald-szanatoriumban. Szervezete azonban már nem bírta a nagy megrázkódtatást és sokalnak imája dacára a jó Isten magához vette az ő Istenért buzgólkodó apostoli lelkét. Még 20-án reggel 7 óraker requiem volt érte az Örökimádás-templomban. A mélyen sujtott Oltáregyesület a haláleset alkalmából a következő gyászjelentést adta ki:

«A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület fájdalomtól megtört szívvel és Isten szent akaratában való megnyugvással jelenti, hogy szeretve tisztelt Igazgatója méltóságos és főtisztelendő *Kápter Károly*, pápai preláthus, esztergomi kanonok, a főszékesegyház plébánosa és a Központi Oltáregyesület

országos igazgatója életének 68-ik, áldozárságának 45-ik évében és az Eucharisztikus Úr Jézusszolgálatában — mint Oltáregyesületi igazgató — eltöltött 27 évi áldásos működés után példás türelemmel viselt súlyos szenvedés és a haldoklók szentségeinek ájtatos felvétele után f. évi november hó 20-án, reggel 3 órakor nemes lelkét visszaadta Teremtőjének. A megboldogultnak hült teteme utolsó kívánsága szerint f. hó 22-én, d. e. fél 11 órakor ünnepélyes gyázmisével kapcsolatban, az Üllői-uti Örökimádás-templomban fog beszentelteni és onnét a farkasréti temetőben a boldog feltámadásig nyugalomra helyeztetni. Az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében!

Kánter Károly káplánjának megírta: «Úgy kívánok eltemettetni, mint egy kedves anya az Örökimádás-zárdából». Ennek megfelelően még nov. 20-án este 8 órakor áthozták lezárni, de üveglappal ellátott koporsóban a szanatoriumból az Oltáregyesület házába. A nagy halottat az Örökimádás lelkésze szenteltvízzel, a szerzetesnők pedig égő gyertyával fogadták és az oltáregyesületi kápolnában ravatalozták fel. A váratlan meglepetésként bekövetkezett halál híre csakhamar bejárta a várost és valóságos búcsujárás volt 21-én a megboldogult koporsójához. A litánia után a koporsót levitték a templomba, ahol a szentélyben felállított ravatalra helyezték. 22-én reggel 6 órától szüntelen requiemek voltak a meg-

boldogultnak lelkeért. A misézők között voltak dr. Hanauer A. István váci és dr. Glattfelder Gyula csanádi püspökök is. Fél 11 órakor kezdődött a gyázmise, amelyet dr. Mézáros János vikárius pontifikált, ugyanő végezte a beszentelést is a templomban. Az Örökimádás-templomot a hívek — a jó lelkipásztor szerető nyája — zsufozásig megtöltötték. Az evangélium után dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök lépett a szószékre és hatalmas szónoki erővel fejlegette a megboldogultnak érdemeit. Kánter Károly halálakor az égből mintha jönne a szózat: *Euge serve bone et fidelis... Örülj, jöjj, hű szolgám!* Aki annyiszor dicsérte az Istent s magától mindig elhárított minden dicséretet, most már nem tiltakozhat az ellen, hogy őt dicsérve, tetteiről megemlékezzünk. Hirdeti dicsőségét az Örökimádás-temploma. *Ő igazán elmondhatná magáról, hogy zelus domus tuae comedit me,* mert mindig azon volt, hogy Isten temploma az ő dicsőségéhez méltó legyen. Ezért gyűjtötte maga köré a buzgó lelkeket, mert ő ország-szerzte minden templom ügyét szíven viselte. Az Örökimádás-temploma pedig kiváltképen hirdeti ennek a buzgó papi léleknek kitartó, türelmes energiáját, amellyel csatasorba tudta állítani a hívőknek ezreit. Az Úr házának dicsőségéért való buzgólkodás emésztette őt meg és ezazó halhatatlan dicsősége. — De nemcsak kőből akart templomot építeni, nemcsak selyemből készült

ajándékokat kívánt szétszteni országszerte, hanem ő lelkekből is akart templomot építeni a Mindenhatónak. Lelkeket akart és tudott is felszabadítani és az ég felé irányítani. Mert az ő lelke főleg emelkedni tudott, igazán buzgó papi lélek volt. Beszélhetnének erről lelki gyermekei. Igazi karizmája volt a lelkek vezetéséhez és átalakításához. Ezeknek a lelkeknek imája és hálaája tegyen tanúságot mellette és kísérelje őt az örökkévalóságba. — A lelkekért végzett munka nem mértette ki buzgóságát, ott volt ő, ahol fájdalmat enyhíteni, adakozni kellett. Buzgósága elvezette a nyomor tanyáira, ahol adakozással, szóval, cselekedettel való jótekonysággal lehet csak a lelkeket csillapítani. A szentek gyülekezetében, az igazak társaságában fog bizonyágot tenni az a sok jó cselekedet, amelyet ezer és ezer lélekkel gyakorolt, hogy az igazi papi buzgóság az élet bajának is orvosa. Hisszük, hogy az örök élet dicsőségét elérte. Az örök élet fénye ragyogjon neki és áldása szüntelen áradjon reánk. Igérjük neki, hogy szellemét ápolni fogjuk: a papok, akiknek példát adott, a hívek, akiket fölemelt és velük együtt az egész ország. — A gyászmise után a beszentelés szertartása következett. A szertartást még meghatóbbá tette a királyi várkapolna énekkarának lélekemelő szép éneke. Az absolutio után a farkasréti temetőbe vitték a megboldogultnak holttestét, ahová az esztergomi káptalan képviselőjében

megjelent dr. Robitsek prelátuson kívül több pap és számos hívő elkísérte a megboldogult rokonával együtt. Megható volt, mint állották körül és mint rogytak térdre többen égő fájdalommal szívükben a «jó pásztor» lelki gyermekei, lelki atyjuk sírjánál. Dr. Robitsek még egyszer beszentelte a koporsót és imát mondott a megboldogult lelki üdvéért és a fáradt test leszállott a sírba pihenni! a boldog feltámadásig. Szívünket érte minden zuhanás, amelyet a sárga hantok koppanása kellett a fekete koporsón. De nemsokáig tartott. Mindig kevesebb zaj és végül előttünk állt az új sírhalom az egyszerű fakereszttel: Itt nyugszik Kápter Károly. Nyugodjék békében, kapja meg mielőbb jutalmát az Eucharisztikus Jézus szentséges Szívében.

*

Lapzártakor értesülünk, hogy a Bibornok Hercegprimás úr dec. hó 24-én a Központi Oltáregyesület országos igazgatójává dr. Mészáros János prelat-érseki általános helytartót; ügyvezető igazgatóvá pedig dr. Babura László pápai kamarás, szemináriumi lelkiigazgatót nevezte ki. Szívvel örülünk mindkét kinevezésnek. Dr. Mészáros eddigi munkássága garancia az Oltáregylet jövőjére. Dr. Babura Lászlóról pedig elmondhatjuk, hogy az eucharisztia szeretete és szelleme ihlette őt egész életén át. Beszédeiben, egész lényén a lelke, az eucharisztikus papi lélek, Istenimádatos tömjénfüstje érzik. Hisszük, meg vagyunk róla győ-

zódve, hogy Kánter Károly nyomdokain fog járni és munkásságával az eucharisztikus Jézus ügyeit az Oltáregyesületben eredményesen fogja szolgálni. Amit az Úr Jézus iránti szeretetünk óhajt, segítse a megvalósuláshoz új elüljáróink által a szentségi Jézus kegyelme.

*

Külföldről. P. Puntigam ujonnan megindított lapjából a «Der eucharistische Völkerbund»-ból tudjuk meg, hogy az egész Európában a szentségi Jézus köré sorakoznak azok, akik az igazi békét s a népek békés együttműködését óhajtják. Az «Der eucharistische Völkerbund im Hl. Geist», az «eucharisztikus népszövetség a Szentlélek oltalma alatt», (címe: Wien, IX. Canisiusgasse 16.), célja a népeket Krisztusban testvérekké tenni az eucharisztikus élet öntudatosává és gyakorlativá tételével egyesíteni a világ katolikusait és visszavezetni az Egyházba a keresztény felekezeteket. Megtudjuk azt is, hogy Svájcban, Angliában hatalmas szövetségi kongresszusok voltak, Németországban pedig a protestánsok között máris meglehetősen érdeklődés tapasztalható a katolikus Egyház belső élete, szertartásai, aszkézise iránt. — A **Bollettino de Santi Tabernacoli**, a római főoltáregyesület közlönyéből megtudjuk, hogy

az oltáregyesületeknek egész Európában fontos szerepe van az elszegényedett, lerongyolódott egyházi szerek pótlásában. Különösen dicséri *Belgium* 18 virágzó oltáregyletét és megemlékezik a *Budapesti Központi Oltáregyesületről*: minden évben tartani szokott fényes kiállításairól s örömmel állapítja meg, hogy az Oltáregylet a bolsevista uralomtól, amely respektálta a zárdán kitűzött idegen zászlókat, kárt nem szenvedett.

*

Amerikában Jakó testvéreinkről.*

Amerika buzgó püspökei nagyon jól tudják, hogy a népnek a fenyegető bolsevizmus ellen az Eucharistia a legjobb orvosság, azért kongresszusok, szentségi körmenetek, gyakori szent áldozás révén akarják a népet Jézus hatalma alá vonni. Egy ilyen fölséges körmenet tartatott október 10-én Bridgeportban, mely annyival is inkább érdemes a megemlézésre, mert az abban résztvevő vagy 12 ezernyi tömeg jórészt a bridgeporti és south-norwalki magyarság képezte. A körmenet a nagy város legfényesebb utcáin át vitte az Oltáriszentség felséges Királyát, míg végül a Port melletti gyönyörű ligetben felállított oltárnál állott meg, hol áldásban részesültek a jelenlévők.

Dicsértessék és imádtassék mindörökké a Legméltóságosabb Oltáriszentség!

* Dr. Császik G. Istvántól.

Oltáregyleti élet.

Budapesti Országos Központ. — *Választmányi gyűlés.* A Központi Oltáregyesület választmánya 1920. dec. 13-án dr. Mészáros János praelatus, érseki ált. helytartó, ügyvezető igazgató vezetésével gyűlést tartott. Jelen voltak: őgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Mária de Jérusalem anya főnöknő, társelnöknő, Kiss Aladárné alelnöknő, herceg Hohenlohe Klodvigné, özv. Heinrich Ferencné, báró Návay Kálmánné, Felmayer Vilma, özv. Kócsy Jánosné választmányi tagok és dr. Mátrai Gyula szerkesztő.

A gyűlést az ügyvezető igazgató Kánter Károly emlékének szenteli. Fájdalmasan érintette — úgymond — az oltáregyesületet ama férfiúnak elmulása, aki nemcsak az oltáregylet igazgatója, de az oltáregyleti tevékenység lelke volt. *A boldogult praelatus nagy és szent példa mindnyájunknak.* Nagy példa a papoknak, mert apostoli buzgósággal iparkodott fölépíteni a lelkekben az Urísten templomát; nagy példa a választmánynak, mert az oltáregyletet virágzóvá tette; alatta az oltáregylet zenitjét élte. De dolgozott

ő az utolsó két évtized minden kath. intézményén. Valami különös fény áradt ki az ő egyéniségéből; Kánter Károly valóban az Ur Jézus legigazibb eszközei közül való. A központi háznak, a templomnak alapításával, a fényes kiállítások rendezésével valóban halhatatlan érdemeket szerzett. Lelki munkája nyomán fölemelkedés, a szivekben belső tűz támadt. E két tevékenység a papi életet koronázó munkájának legszebb két drágaköve. Nagy volt a küzdelmekben, amelyeket a békéért vívott; nagy volt a türelemben, melyetszenvedésében tanusított. Példa ő nekünk, hogy minél buzgóbban éljünk annak a hivatásnak, amelyetszámunkra kijelölt. Megnyugszunk az Urísten szent akaratában, mert hisszük, hogy már boldog és onnan felülről is támogatni fog bennünket. Neve, emléke állandóan élni fog közöttünk.

A választmány elhatározza, hogy Kánter Károly lelkiüdvéért halála évfordulóján ünnepélyes gyászmisét mondat; képeinek is díszítenie kell az oltáregyleti ház falát és az «Örökimádás»-ból külön számot fog az

oltáregylet feledhetetlen igazgatója emlékének szentelni. Az ügyvezető igazgató jelenti, hogy január hóban 30 (gregorián) szentmise lesz az elhunytért és fölolvassa lelki gyermekeinek levelét, akik szentmisealapítványt tettek és 1140 K-t adtak össze egy *Kánter-emlékműre*. A választmány — bár véglegesen nem határozhat még az emlékműről — a gyűjtést már most megindítja.

Végül gróf Révay Simonét a választmányi tagok, Bohrandt Zoltánét, Fehér Antalnét és Suhajda Józsefnét pedig a terjesztők közé vette föl a gyűlés és más tárgy hiányában a szokásos imával ért véget.

Január 10-én délután 4 óraker választmányi gyűlés.

Január 17-én délután 4 óraker terjesztői gyűlés.

Január 22—30-ig a szentségi Jézust engesztelő kilencedet tartunk az Örökimádás-templomban. Minden nap 9 óraker engesztelő szentmise, délután 1/4 óraker szentbeszéd és ünnepélyes áldás. Siessünk buzgó szentáldozással és bensőséges imádással kárpótlást nyújtani az UrJézusnak, a legfőlségebb Oltáriszent-ségben őt ért sok megbántásokért.

Emlékképek kaphatók a Központi Oltáregylet irodájában *Kánter Károlyról*. Ára 2 K.

1920. december 8-án az oltáregyesületi kongregációk megújították fogadalmukat az Örökimádás-templomban. A szentbeszédet ez alkalommal P. Somogyi István S. J. tartományfőnök mondotta, aki a boldogságos Szűznek mint a kongreganisták eszményének szépségét mutatta be, az ünnepélyes áldást pedig Schioppa Lőrinc pápai nuncius tartotta. A litánia után öccellenciája a kongreganisták hódolatát fogadta, megáldolta őket és többeket barátságos megszólítással tüntetett ki.

Örökimádás - imakönyv Amerikában.* A beszélgetésnyelvi oltáregyesület kiadásában megjelent s Pajer Alice művész nő tollrajzaival ékesített tótnyelvű *Örökimádásból* 5000 példányt kért Amerika buzgó tótsága. Az első 2000 példány nemrég érkezett meg ide a hívek örömeire s annak az egyesületnek a dicsőségére, mely ennek a munkának kinyomtatásával Magyarországból Amerikába is átvitte a nagyértékű imakönyvet tótajkú testvéreink lelki kulturájának emelésére.

IRODALOM

Herder karácsonyi könyvespolcáról a következő könyveket ajánlunk m. t. olvasóink figyelmébe:

Franz Xaver Esser S. J.: Der stille Klausner im Tabernabel. 12°.

(VIII+172 l.) Freiburg im Br. 1920. Füzve 6 M., kötve 8-50 M. és felár.

A tabernakulum csendes remetéjéről beszél ez a könyv az embereknek. Az elrejtett és sokaktól el-

* Dr. Császik G. Istvántól.

felejtett Istenről, aki Szívébe írta az emberek nevét, akar hűséges heroldként szólani. Ez sikerül is neki. A nagy Elfelejtettéről, a második szent éjjelről, a rosszul sikerült templomrablásról, a Mester műhelyéről, a csodálatos naplementéről, a nemes időtöltésről és a memnyek országútjának útmutatójáról írt fejezetekben, az Eucharisztia fenséges teológiája, a szentségi Jézus élete, az elmélkedő lélektől felfedezett milióban jelenik meg előttünk. Egyaránt kielégíti a kutatótudóst és a lelkiekben gyönyörködő aszkétát. Lelki olvasmány gyanánt melegen ajánljuk az «Örökimádás» t. közönségének.

Erich Wasmann S. J.: Der christliche Monismus. 12°. (XII+10. 1.6)

Freiburg im Br. 1920. Füzve 3:20 M., kötve 5:20 M. és felár.

A modern anyagelvűség ellenfelei között jelentékeny tényező Erich Wasmann, aki a jelen *elmélkedés gyűjteményével* az Úr Jézus ama óhajának szolgálatában áll, hogy miután felmagasztaltatott, mindenkit magához akar vonzani. A hívőt hitében megerősíteni, a tévelygőnek pozitív alapot adni, Krisztust a kegyelmi élet rendjében bemutatni törekedett a mű szerzője. S ez sikerült is neki. Igazi hiányt pótol e könyvecske, a katolikus intelligencia nagy lelki haszonnal elmélkedhetné át Wasmann mélyenszántó s magasságok felé tartó elmélkedéseit.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Dr. Mészáros János prel., érs. ált. helynök, kir. udv. és várpléb., orsz. igazgató, Budapest, kir. palota; dr. Babura László ügyv. igazgató, IV., Papnövelde-utca; özv. őrgrof Pallavicini Edéné elnök, I., Verbóczy-u. 23.; Marie de Jéruusalem anya főnök, társelnök, IX., Üllői-út 75.; Kiss Aladárné másodelnök, VIII., Mehmed szultán-út 41.; gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; özv. Bruzer Mihályné, VII., Kerepesi-út 28.; gróf Cziráky Luiza, IV., Ferenciek-tere 9.; gróf Cziráky-Almássy Erzsébet, Kétegyháza (Békésm.), IV., Váci-u. 48.; Fejérváry Czelesztin, VIII., Rökk Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44.; Ghyczy Ida, V., Vas-u. 11., gróf Győry Teréz, IV., Szépu. 4.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-u. 10.; özv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40.; báró Orosdy Fülöpné, VI., Damjanich-u. 12.; gróf Pálffy Anna, VIII., Eszterházy-u. 44.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szögyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14.; gróf Török Hermin, Szobránc (Ungm.); báró Vécsey Eszter, VIII., Rökk Szilárd-u. 24.; gróf Zichy Luiza, Pécs; özv. Kővér Kálmánné, I., Uri-u. 3.; özv. Kócsy Jánosné, VII., Löwöldetér 2., II. em. 27.; Jankovich-Bésán Endréné, IV., Szegfű-u. 3.; herceg Hohenlohe Klodvigné, I., Vár, Uri-u. 54-56; báró Gindele Jenőné, I., Attila-körút 2.; gróf Révay Simonné, IX., Rákos-u. 5.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

Az I. kerületben: Bacsa Andrásné, Ábel Jenő-u. 13.; Gálfi Gizella, Pauler-u. 11.; Kántor Vilma, Pauler-u. 2.; Karkis Malvin, Tigris-u. 2.; Lorencz Adél, Várpalota; Miskó Józsefné, Apród-u. 1.; Harer Gyuláné, Átlós-út 22.; Payer Istvánné, Naphegy-u. 13.; Németh Mária, Csörsz-u. 12.; özv. báró Skerlecz Károlyné, Uri-u. 64.; Skerlecz Cara bárónő, Uri-u. 94.; Szathmári-Illés Jánosné, Krisztina-körút 89.; Schraut Paula, Országház-u. 13.; Tóth Róza, Uri-u. 18.; Tóth Júlia, Uri-u. 18.

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Luiza, Erőd-u. 4.; özv. Jambrikovics Lászlóné, Ibl Miklós-tér 5.; Rosner Ferencné, Ibl Miklós-tér 2.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30.; Lutter Nándorné, Fő u. 42.; özv. Aigner Gyuláné, Ilona-u. 10.; Haász Emília, Batthyány-u. 4.; Hellebronth-Berta, Margit-körút 1.; özv. Zuber Kálmánné, Csaba-u. 12.; Fábry Sarolta, Fő-u. 43.

A III. kerületben: Bacher Ferencné, Bécsi-út 40.; Brédl Sándorné, Pacsirtamező-u. 35.; Debreczeni Józsa, Zöldmáli-út 23/b.; dr. Gergelyi Ernőné, Polgár-u. 12.; özv. Stardelberg Hermanné, Ujlaki-rakpart 44.; dr. Telkessy Ivánné, Zöldmáli-út 10.; Bohrandt Zoltánné, Kolosy-tér 2.

A IV. kerületben: Fischer Róza, Váci-u. 67.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2.; Tausch Hermin, Borz-u. 1.; Tóth Pálné, Városház-u. 11.

Az V. kerületben: Hámor Józsefné, Dorottya-u. 1.; Perczel Crescence, Vécsey-u. 5.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6.

A VI. kerületben: Horváth Vilmosné, Dessewffy-u. 35.; Krammer Gézőné, Rákóczi-út 10.; özv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 50.

A VII. kerületben: Bittera Zoltánné, Rottenbiller-u. 4/b.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10/b.; Kormuth Gizella, Rákóczi-út 4-5.; Peterdy Alice, Király-u. 102.; Steiner Mártonné, Egresi-út 96.; Várady Elekné, Dohány-u. 10.

A VIII. kerületben: gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 4.; özv. Gosztonyi Kálmánné, József-körút 63.; Hermann Lászlóné, Német-utca 37.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-u. 31.; Lafrankó Károlyné, Mária-u. 2.; Lobmayer Etelka, Szentkirályi-u. 17.; Eberling Józsefné, Üllői-út 66.; Molnár Györgyné, József-u. 25.; özv. Marjai Károlyné, Óriás-u. 40.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28.; Rózsai Valéria, Sándor-u. 13.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 18.; özv. Stiepek Pálné, Jácmin-u. 9.; Szilágyi Lajosné, Óriás-u. 10.; Tihanyi Béláné, Szentkirályi-u. 11.

A IX. kerületben: Kemenes Jánosné, Mester-u. 3.; Cseley Józsefné, Üllői-út 79.; Herfort Irén, Sziget-u. 5.; Feith Tamásné, Kinizsi-u. 23.; Fries Károlyné, Üllői-út 83.; Jofner Ferencné, Üllői-út 101.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15.; Kegl Gizella, Üllői-út 85.; özv. Marchan Jánosné, Ranolder-u. 23.; Mitskó Ferencné, Szapáry-u. 34.; Pesthy Árpádné, Bakács-u. 8.; Rumpler Gézőné, Üllői-út 85.; özv. Weisz Gyuláné, Üllői-út 101.; Suhajda Józsefné, Boráros-tér 6.

A X. kerületben: Fejős Lászlóné, Bánya-u. 3.; György Lászlóné, Harmat-u. 4.; Gulácsy Zsigmondné, Sziget-u. 26.; Hári Józsefné, Alkér-utca 15.; Kolompár Jánosné, Salamon-u. 7.; özv. Killermann Jánosné, Jászberényi-út 41.; Kretsmer Ilonka, Szállás-u. 19/b.; Horváth Veronka,

Halom-u. 32.; Markó Istvánné, Bánya-u. 6.; Pártl Jánosné, Szent László-tér 10.; Skopecz Gusztávné, Vaspálya-u. 5.; Skrinczi Józsa, Gergely u. 33.; Szarka Józsefné, Liget-u. 29.; Surmann Józsefné, Apaffy-u. 24.; Szekrényessy Károlyné, Hölgy-u. 17.; Róth Erzsike, Nyitra-u. 16.; Ujváry Istvánné, Bánya-u. 3.; Wohl Magdolna, Vasgyár-u. 10.; Zöld Juliska, Korponai-u. 16.; Zapomel Jánosné, Somfa-u. 3.; Huzják Józsefné, Korponai-utca 9.; özv. Zweekits Jánosné, Jászberényi-út 36.; Halmi Gyuláné, Villam-utca 17.; Fehér Antalné, Család-u. 25.

Turóssy Anna, Kispeszt, Fő-u. 18.; Zichy Livia Klára grófnő, Adony (Fejérmegye).

=====
Nagybójtai lelkigyakorlatok az Oltáregylet házában az idén a következő sorrendben lesznek:

Febr. 9—13-ig: úrinők részére (az Oltáregylet választmánya és terjesztőnői, a «Keresztény Anyák», «Szent Család» és «Hétfájdalmú Szűz» csoportja.)

Febr. 16—20-ig: fiatal leányok részére (a Virgo Reparatrix II. csoportja.)

Febr. 23—27-ig: munkásnők részére (a Szent Anna csoportja.)

Márc. 2—6-ig: munkásleányok részére (a Virgo Reparatrix III. csoportja.)

Mindazok, akik az Oltáregyesület választmánya és terjesztőnői, valamint a Virgo Reparatrix kongregáció tagjain kívül a lelkigyakorlatokban részt venni óhajtanak, forduljanak az Üllői-út 77. sz. alatti portáéhoz, ahol a jegyek kaphatók.

***

Hálásan köszönjük nemesszivű jóttevőink felülfizetéseit. Az Úr Jézus fizesse meg!

***

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szeretettel kéri tagjait, hogy tekintettel a megváltozott viszonyokra, ne a szabályszerű 24 fillért, hanem mindenki tehetségéhez mért adományt juttasson a nehéz anyagi gondokkal küzdő központnak.

=====
 Az összegyűlemllett anyaghalmozásunk most 32 oldalon jelent meg. Ezt azonban csak úgy tehetjük, hogy a 8 l. többletet a következő számból, amely remélhetőleg husvétkor napvilágot lát, le fogjuk vonni.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula.